

Berker Okan

Mavi Kız Kahve Çocuk

Bir katilin aşk güncesi

DESTEK YAYINLARI: 659
EDEBİYAT: 263

BERKER OKAN / MAVİ KIZ KAHVE ÇOCUK

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalhoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: Işıl Ilgıt Şimşek
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Nisan 2016 (2.000 Adet)
3. Baskı: Haziran 2016
4. Baskı: Mayıs 2020
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-112-2

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel.: (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekyayinlari.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Nazlı Koçak
Sertifika No. 40200
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

Mavi Kız Kahve Çocuk

Bir katilin aşk güncesi

“Yalnızlık, yitirdiğin şeylerin kıymeti nispetinde derinleşen bir kuyuydu. İnsan bir kişiyi sevdiğinde, ona sahip olduğunda, bağlandığında çok korkuyordu hata yapmakta, yalnız kalmaktan. Şimdi ben, dipsiz bir kuyuya olanca şiddetiyle düşüyordum. İki tarafında da onsuzluğun olduğu bir seçime zorlanmışım. Ya onun ölüme yürüyüşüne sessiz kalacaktım ya da hayatım pahasına bu yürüyüşe bir ‘Dur!’ diyecektim. Ya ondan vazgeçecektim ya kendimden. Yürüyüşü durdurmayı seçtim fakat işlediğim cinayetle sadece özgürlüğümü değil Eleni’yi, sahip olduğum her şeyi, kaybetmişim.”

Berker Okan

1. Bölüm

Bu hayatın bize bir mutlu son borcu var...

Böylelikle ona tutamayacağım tek sözü vermiş oldum: “Yaza görüşeceğiz sevgilim.”

Bunu söylerken daha fazla kendimi tutamadım. Ruhumun kederi gözlerimden taştı. Gözlerimin göğü delinmişçesine ağlamaya başladım. Onu bir daha göremeyeceğimi biliyordum ama o, henüz bunun farkında değildi. Olanca masumiyeti ve anaç duygularıyla, omzunda ağlayan sevdiği adamın ayrılık acısını teskin etmeye çalışıyordu. Dün gece o uyurken yaşananlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bir adam öldürdüğümü bilse bana bu kadar sevgi dolu sarılmayacaktı şüphesiz. Korku ve dehşet tüm duygularını esir alacaktı muhtemelen. Hatta bundan daha da kötüsü benden nefret bile edebilirdi. Onun mavi gözlerinin bana nefret ya da korku dolu bakması, onun hakkında hatırlayacağım son görüntünün bu olması, benim için bu dünyadaki en ağır ceza olurdu. İşte buna dayanacak gücüm yoktu. Ne yaptıysam onun gözümün önünde bir mum gibi eriyişine son vermek için yapmıştım. Fakat bunu

yaparken masumiyet ceketini çıkarmıştım sırtımdan. Şimdi soğuk iliklerime işliyordu: Üşüyordum. Ben ikinci sınıf oyuncuyken hayat bana bir filmde başrol oynama şansını vermişti. Bense o filmin en güzel sahnesinde “ahmakça” ortaya atılıp ölen bir figüran gibi davranmıştım. Özgürlüğümü kaybetmişim; düşlerimi, geleceğimi hatta belki sevdiğim kadını bile... Ama Eleni masumdu, sevdiği adam da masumdu onun gözünde ve öylece kalmalıydı bir süre daha. Bu yüzden şimdilik ona hiçbir şeyden bahsetmemeliydim. Her ne yapacaksam bu vedanın sonrasına ertelemeliydim.

Aramızdaki büyük aşkın, kuvvetli duyguların, sağlam bağın hakkını veren bir veda olmuştu. O, bana sadece üç aylığına veda ettiğini sanıyordu. Bense onun kokusunu son defa ciğerlerime doldurduğumu, bunun son sarılmamız olduğunu, onu bir daha göremeyeceğimi biliyordum. Ankaradan Berlin'e gidecek uçağa binmek üzere kapıdan geçtiğinde havaalanında yüzlerce insanın arasında yapayalnız kalmıştım. Etrafımdaki kalabalıktan hiç kimse ona benzemiyor, onun gibi gülümsemiyor, onun gibi atmıyordu adımlarını. İşte bu, benim sağır edici yalnızlığımın ilk saniyeleri idi. Çok dolmuştum, bir yağsam rahatlayacaktım ama zamanı değildi. Hiç değildi...Gözlerim, fanusun içindeki bir balık gibi görüyordu dünyayı. Alanı, ağlamaklı gözlerimle taradım. Bir telefon kulübesi bulmam lazımdı. Olan biteni aileme anlatıp sonrasında ilerideki polis bankosuna teslim olacaktım. Dünden beri yaşadıklarımın etkisiyle kendimi çaresiz, tükenmiş ve bitkin hissediyordum. Beni ayakta tutan, yaşama bağlayan bütün duygularım ölmüştü. Kurak bir toprak gibiydim sanki; artık hiçbir duygu yeşermeyecekti bende ama son bir gayretle bunları yapıp yıllar sürecek cezamı çekmeye bir yerden başlamam lazımdı. Bankonun arkasında duran polislerin tavırları rahattı. Masaya yaslanmış, tek

eli cebinde, ayakta duran erkek polis, masada oturan ve kendisinin sözlerine gülerек tepki veren kadın polise kur yapıyordu. Bizden yanlarına gittiğimde yüzleri ne hâl alacaktı kimbilir!

İnsanların bir kısmı durdukları yerde çakılı bir şeyleri bekliyordu. Bazısı ağır valizlerini oyuncak almak için tutturarak çocuklarını sürükler gibi çekeleyerek götürmeye çalışıyordu. Kalan kısmı ise acele ile bir yerlere yetişmek için koşturuyordu. Şuurum kapalı bir şekilde sadece telefon bulmaya odaklanmıştım. Kaba-bağlı olarak, insanlara çarpa çarpa yürüyordum. Bir yandan da biraz sonra yapacağım konuşmanın ağırlığını omuzlarımda hissediyordum. Bu kadar yükü nasıl baş edecektim. Ailem benim yumuşak karnımdı. Bunu onlara nasıl söyleyecektim. İçimde her şeyi zorlaştıran evhamlı bir adam vardı sanki. Onu biraz daha konuşurursam bu konuşmayı yapamayacağımı anladım.

Güçlü ve kararlı durmaya çalışarak, onlara fazla konuşma şansı vermeden cinayeti benim işlediğimi söyleyecek, telefonu kapattıktan sonra polise teslim olacaktım. Bankamatiklerin yanındaki mavi umumi telefonları gördüm. Öncelikle ahizeyi göğsüme dayadım. Yaşadığım pişmanlık duygusundan sesimi arındırmak için birkaç derin nefes aldım verdim. Bekledikçe her şey zorlaşıyordu. Büyük bir kararlılıkla numaraları tuşladım. Telefon üç defa çaldı. Her çalışmada cesaretimi biraz daha yitirdim. Yapamayacaktım. Tam ahizeyi yerine götürüyordum ki, babamın endişeli sesi “Alo!” diye çınladı boşlukta. Babamın her zaman bildiğim sakin sesini bir endişe rehin almıştı. Evi iki gündür aramamıştım. Hatta bu üçüncü gündü. Bizi merak ettikleri belliydi.

Ahizeyi kulağıma götürüp bir süre tuttum. Babam tekrar “Alo!” diye seslendi. Kararlı olduğunu düşündüğüm bir sesle, “Alo. Baba, ben Zeki” dedim.

Sesim yaprak gibi titriyordu. Bunun için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Tam ona fırsat vermeden kafamda planladığım konuşmayı yapmak üzere göğüs kafesimi şişirmiştim ki, annemin sesi duyuldu. “Zeki mi o?” diye sordu babama. Sesinden anladığım kadarıyla telefonda çok uzakta değildi. Beklemediğim bir kroşe gibi indi sol boşluğuma annemin sesi. Babam “Evet” diye cevapladı. Annem sitem dolu bir sesle devam etti: “Oğlum neredesiniz siz! Ortalık bu hâldeyken bir haber bile vermediniz.” Bir anda kabahat işlemiş bir çocuk gibi zaaf gösterecektim ki, kendimi toparladım. “Baba, ben...” dediğim anda sözümü kesti. “Olan bitenden haberiniz yok mu evladım sizin?” Dün geceki olaydan bahsediyordu. “Bizi hiç düşünmüyor musunuz siz!” diye ekledi.

Son kez gardımı kaldırdım. Laf cinayete gelmişti. Kestirmeden cümlelerimi söyleyecektim. “Tamam baba, ben de...” dediğimde sözümü yeniden kesti ve bütün hikâyenin seyrini değiştirecek cümleleri sıraladı:

“Dün gece, senin dilsiz ilkokul arkadaşın Ahmet, o köpeği öldürmüş.”

Hangi köpeği diye sormam gerekirken “Ahmet mi?” diye sordum şaşkınlıkla. Duyduklarımdan kalp atışlarım hızlandı, kulaklarımın yandığını hissediyordum. “Evet evet o” diye yineledi. Arından devam etti: “Bir daha böyle yapmayın oğlum. Bak annen de ben de çok meraklandık...”

Babamın nasihat cümleleri uzadıkça uzuyordu. Benimse, kafamda beliren ihtimaller bulutunun sarhoş edici etkisinden başım dönmeye başlamıştı. Bir an gözlerim karardı. Düşmemek için boşlukta salınan elimi duvara sabitledim. Babam cümlelerini, “Eleni gitti mi oğlum?” diyerek bitirdi. Daha fazla uzatmak istemedim. Güçlkle “Evet baba, biraz önce yolcu ettim. Onu haber

vermek için aradım ben de. Kartım bitiyor, sonra görüşürüz” deyip onun veda cümlesi kurmasına bile fırsat vermeden ahizeyi yerine mihladım.

Telefonun ahizesini yerine bıraktığım anda şimdiki zamanın içine düşüverdim. Beynimde olasılıklar yankılanıyordu. Etraftaki insanların, makinelerin çıkardığı uğultu beynimin içinde gitgide katlanılması zor bir hâle geliyordu. Büyük bir şok yaşıyordum. Babam cinayetin Ahmet tarafından işlendiğini söylüyordu. Bu mümkün değildi. Onu ben öldürmüştüm. Dün geceden beri burundan gitmeyen o sıcak kan kokusu, gecenin bir vakti İstanbul’a yaptığım yolculuk hayal olamazdı. Bütün hatırladıklarımı gözden geçirdim. Beynim bana bir oyun oynuyor olamazdı. Ellerime baktığımda hâlâ kan izleri görüyordum. Hayır, hepsini ben yapmıştım. Peki, Ahmet bu hikâyenin neresindeydi?

Sakin kalıp etraflıca düşünmeliydim. En azından suçumu itiraf etmeden önce, o gece benden sonra cinayeti işlediğim yerde ne olup bittiğini öğrenmeliydim. Cinayeti işlediğim yer beni çağırıyordu. İçimde, karşı gelemeyeceğim kadar yoğun bir İstanbul’a gitme arzusu vardı ama önce buradan çıkmalıydim.

Polisler hâlâ bankonun arkasında cilveleşiyorlardı. Sanki bu tarafta doğru baksalar, göz göze gelsek o an benim bir suç işlediğimi anlayacaklar gibi geldi. Biraz önce suçunu itiraf etmek için doğru zamanı kollayan biri iken artık bir kaçaktım. Onlara sezdirmeden alandan çıktım. Otagara gitmek üzere havaalanının kapısının önünde bekleyen taksilerden en önde olanına bindim.

Çatallı sesiyle şoför yol boyunca benimle sohbet edebilmek için laf atıp durdu. Hatta bir ara dizimi dürterek konunun içine çekmeye çalıştı. Konuşacak hâlde değildim. Beynimde o kadar çok düşünce vardı ki, sanki ağzımı açsam sözcükler taksinin içine

dökülüverecekti. Kısa cevaplarla geçiştirdim sorularını. Bir yerden sonra o da yılmış olacak ki, susup sadece yola bakmaya başladı. Otogarda indim. Dün sabah, Eleni'nin bana doğum günümde hediye ettiği metal lastik kordonu olan, siyah kadranında birden çok ibre barındıran saate baktım. Saat başına geliyordu neredeyse. Acele etmeliydim. Kendime bir sigara içecek kadar bile zaman vermedim.

Yazıhanelerin olduğu büyük binaya girdim. İstanbul'a otobüs kaldıran firmalardan birinin bankosuna yaklaşmışım ki, birden evden çıkarken masanın üzerine bıraktığım, içinde dün gece yaşanan her şeyin yazılı olduğu mektup ve o gece giydiğim, eve gelirl gelmez çamaşır makinesine tikiştirdiğim kıyafetler geldi aklıma. Onlara benden önce başkası ulaşabilirdi. İçimde önce kısık sesle beliren bu ihtimal, gittikçe şiddetlenen ve beynimin duvarlarında yankılanan sesiyle beni başka bir şey düşünemez hâle getirmişti. İçinde bulunduğum durumda en büyük tehdit buydu ve bu tehdidi ortadan kaldırıp bu sesleri susturmalıyđım. Bu yüzden önce Kocaeli'ne gidip ardımda bıraktığım delilleri yok etmem gerekiyordu. Bileti Kocaeli'ne kestirdim.

Ařti'den ilk otobüsle Kocaeli'ne dönerken yol boyu, düşüncelerin beni uyutmayacağından emindim. Gözümü kapattığım anda düşünceler bir mermi gibi ınılıyordu beynimde ama muavinin, "Kocaeli'ne geldik ağabey hadi uyan" sesiyle irkildim. İki gündür uyumamışım. Güçlükle açtım uykumu. Vakit geçirmeden eve gitmeliydim. Yüzümü bile yıkamadan taksiye binip doğruca evime gittim.

Oturduđum sokağa ve apartmana dün gece veda etmişim halbuki. Ağır ağır çıktım basamakları. Dairenin kapısını açarken bir yabancı gibi hissettim kendimi. Eleni'nin kokusu hâlâ canlıydı.

Salona geçtim. Babama bıraktığım mektup uslu bir çocuk gibi beni bekliyordu masanın üzerinde. Onu alıp pencerenin önüne doğru ilerledim. Odanın ışığını yakmamıştım. Dışarıdan gelen ışığın yardımıyla mektubu okudum. Her şey mektupta yazıldığı gibi gerçektir. Yazılanları kimsenin görmemiş olmasından buruk bir mutluluk duydum. Fakat bundan sonra hayatımı itiraf edemediğim bu suçun ağırlığı altında ezilerek mi tüketecektim? Hayır! Böyle yaşamamanın yolu yoktu. Bu eziyeti kendime yapamazdım. Bu olay sadece Ahmet ile konuşana kadar saklamam gereken bir sırdu artık. Şu an için kimseyle paylaşamazdım bu sırrı. Kimseden yarıdım isteyemezdim.

Önce güzelce yırttım mektubu ve daha sonra boş olan kristal şekerliğin içinde parçalarını bir güzel yaktım. Ateş çok adildi, ona değen bütün parçaları yakıp kül ediyordu. Bir ayindeymiş gibi sessizce hepsinin küle dönüşmesini bekledim. Kesif bir duman tabakası odayı kapladı. Yaşananları bir süreliğine oraya hapsedilmek için şekerliğin kendisi gibi üçgen dişleri olan kapağını dişleri birbirine denk gelecek şekilde kapadım ve doğruca ban-yoya geçtim.

Çamaşır makinesinde onu öldürdüğüm gece üzerimde olan kı-yafetler vardı. Onları yüksek derecede ve bol deterjanla yıkadım. Bir süre makineye daldı gözlerim. Kıyafetler makineden çıkınca hepsini bir poşete koyup götürüp çöpe attım. Eve dönüp bir sigara içtim. Bu şekilde sabahı edemezdim. Sigara içerek, dinmesini bekleyerek, sabrederek içimdeki isyanı bastıramayacağımı anladım. Artık İstanbul'a gidip durumun ne olduğunu öğrenmem gereki-yordu. Kendimi evden dışarı attım.

Üniversitenin önüne geldim. Sokaklar bir haftadır yaşanan yeni yıl coşkusundan çok uzaktı. Vitrinler boşalmış, camlara

köpüklerle yapılmış milenyumü selamlayan süsler bozulmuş, insanlar seyrekleşmişti. Bu soğuğa rağmen dışarıda olanlar ise baş ağrılı, çatık kaşlı ve muhtemeldir ki bir mecburiyet için sokak-taydılar. Herkes enerjisini dün gece harcamış, bir sonraki mesai gününe hazır olmaya çalışıyordu. Eski demiryolunun kargaları çılgın gibi uçuşmayı bırakmışlar, hepsi ağaçlara tünemişti. Saat geç olmuştu. Yürüme yolunu kullanarak Asya Otel'in altındaki otobüs yazıhanelerinin önüne geldim. İlk girdiğim firmanın son otobüsünde yer yoktu. Diğer firmada ise en arkada yer bulduğuma sevindim. İstanbul'a doğru yola çıktık. Doğduğum şehre yaklaştıkça içimdeki bütün duygular karmakarışık hâle büründü. Korkudan, tiksinden, üzüntüden, mide bulantısından, her şeyden birer parça vardı.

Esenler'e indiğimde otogarda bir grup genç asker uğurluyorlardı. Bir süre gözlerim onlara takıldı. Duygusuz ve amaçsızca, onların otobüse binene kadar nasıl "en büyük asker"miş gibi vatan adandıklarını, İstiklal Marşı okunup otobüs hareket edince de nasıl yine evrendeki en değersiz toz parçası gibi hissettiklerini gördüm. Yalnız kalmaktan korkuyordu kişi, nerede ve ne şekilde olursa olsun. Yalnızlık, yitirdiğin şeylerin kıymeti nispetinde derinleşen bir kuyuydu. Kaybedecek hiçbir şeyi olmayınca insan, yalnız kalmaktan da çekinmiyordu. Daha gözü kara davranıyordu hâliyle. Aynı insan bir şeyi sevdiğinde, ona sahip olduğunda, bağlandığında ise daha çok korkuyordu hata yapmaktan, yalnız kalmaktan. Şimdi ben, dipsiz bir kuyuya olanca şiddetiyle düşüyordum. İki tarafında da onsuzluğun olduğu bir seçime zorlanmıştım. Ya onun ölümüne yürüyüşüne sessiz kalacaktım ya da hayatım pahasına bu yürüyüşe bir dur diyecektim. Ya ondan vazgeçecektim ya kendimden. Yürüyüşü durdurmayı seçtim fakat işlediğim

cinayetle sadece özgürlüğümü değil Eleni'yi, sahip olduğum her şeyi, kaybetmişim. Beni düştüğüm bu kuyudan ondan başkası çıkaramazdı. Yıllar sürececek yalnızlığım ve dahası onsuzluğumla yüzleştim, içim ürperdi. Yıllar sürececek yalnızlığım ve dahası onsuzluğumla yüzleştim, içim ürperdi.

Eve yaklaştığımda içime karşı durulamaz bir arzu düştü; ne pasına olursa olsun önce onu öldürdüğüm yere gitmeliydim. Biraz klişe gibi gelebilir: “Her katil dönermiş cinayeti işlediği yere.”

Gittim, ev kapkara olmuştu isten. Ahşap olan camekânları yanmıştı. Camların eksiksiz hepsi kırılmıştı. Çatının kiremitleri dökülmüş ama iskeleti yerinde duruyordu. Bir süre hissiz bir şekilde eve baktım. “Aman Allahım! Buraya ne olmuş böyle!” diye geçirdim içimden. Ev neden yanmıştı? Ben oradayken birçok insan bir örenyeri dolaşıyor gibi merakla ve şaşkınlık içinde dolaşıyordu evin etrafını. Durup düşünceli gözlerle eve bakıp sonra başka bir açıya taşınıyor; duvarın dibinde kırmızı bir kabuk gibi duran kurumuş kan gölüne hayretle bakarak acemi dedektif edalarıyla dün gece burada ne yaşanmış olduğunu tahmin etmeye çalışıyorlardı.

Orada daha fazla durmanın her şeyi daha da zorlaştıracağını anladım ve hemen annemlerin oturduğu apartmana doğru yöneldim.

Sokağın başına geldiğimde duraksadım. Bayırın başından yukarı doğru yürüyen çocukluğumu gördüm. Küçükken bu yokuşu çıkarken yorulduğumu hissettiğimde arkamı dönüp geri geri yürürdüm. Geri sarıma alınmış bir filmin içinde gibi bayırın hemen altındaki evlerden uzaklaşmak, sokağın yanına park eden arabaların yanından geri geri geçmemle oluşan o perspektif algısı

bana zamanın geriye doğru aktığını hissettirir ve yorulduğumu unutturdu. Çocukluğuma duyduğum özlem miydi bunu aklıma getiren yoksa ruhsal yorgunluğum mu bilmiyordum. Yalnızca geri sarılan bir filmin içinde olmayı diledim bir an.

Bu zaman ve mekân arasında yaptığım yolculuk ne kadar sürdü bilmiyordum. Arkamdan hızla geçen arabanın sesiyle irkildim. Bir yere geç kalıyorum hissi geldi bir an. Acele ile birkaç adım attım. Hemen ardından şimdiki zamanın içinde buldum kendimi. Buradan yüz kırk üç adım attığımda evin kapısının eşliğinden içeri girmiş olacaktım. Küçüklüğümde beri sokağın köşesini döndüğümde kendimi evimde gibi hissederim. Sayısının şaşmayacağını bile bile adımlarımı sayarım. Yalnız bu sefer farklıydı, adımlarım tükendiğinde annemle göz göze gelecektim. Annemin benim gözlerime ilk baktığı anda her şeyi anlayacağını düşündüm.

Âşık olduğumu, hasta olduğumu, biriyle kavga ettiğimi, bir şey sakladığımı... Her şeyi gözlerime baktığında anlardı. Çantasından gizlice para aldığımı, karnemdeki biri nasıl dört yaptığını, salonda ondan habersiz beslediğim civcivi hep gözlerime bakarak anlamıştı. Bir katil gibi görünüyör muydum acaba? İnsan cinayeti planlarken mi, işlerken mi, değilse cinayeti işledikten ne kadar süre sonra bir katil gibi görünmeye başladılar?.. Kapıyı tedirgin bir şekilde çaldım. Annem hasretle kucakladı beni. Kendini biraz geri çekti ve her zaman yaptığı gibi gözlerime baktı. Nefesimi tuttum. “Şimdiden özledin değil mi?” dedi. Boş bulunup “Neyi?” diye sordum. Şaşkınlıkla ve sonundaki sesli harfi uzatarak “Eleni’yi...” dedi. O kadar dalgındı ki kafam, sevdiğim kadını yolcu ettiğimi unutmuşum. “Evet, bütün dalgınlığım ondan” dedim. “Eleni iki saat kadar önce aradı, Berlin’e indiğini söyledi. Sana ulaşamamış. Merak etme artık. Yorgun olmalısın. Hadi geç

elini yüzünü yıka” dedi. Sesindeki anaç duyguya sarılıp ağlayasım geldi. Yapamazdım...

Elimi yıkayıp odaya geçtim. Telefonla görüşmek için geç bir saatti ama aradaki saat farkına güvenerek hemen telefonu elime aldım, rakamları çevirdim. Onun o huzur veren sesini duydum. Eleni, her seferkinden daha merhametli, özlemiş ve bana ait bir ses tonuyla konuşuyordu. Bir sürü aşk ve şehvet içeren cümle kurdu peş peşe. Ahizeden duyulduğunu hissettiğim ve bu yüzden rahat olamadığım her cümlesinden sonra, bana çevrili dört meraklı göz yüzünden sadece değişik tonlamalarla ve yeterince suni bir sesle “Ben de...” diyebildim. O da yaşadığım çaresizliğimi anlıyor, telefonun bir ucunda kahkaha atıyordu. Belli ki cinayetten hâlâ haberi yoktu diye geçirdim içimden.

Almanya’ya gittiğinden beri ne zaman evdeki sabit telefondan onu arasam faturayla birlikte eve haciz de geleceğini düşünen annemle babam sürekli “Kısa kesin artık!” diyordu. Uzatacak hâlde değildim çünkü artık Eleni’den sakladığım gerçekler vardı. İşlediğim suçun boğazını sıktığı kelime dağarcığımda çok seçenek yoktu. Mecburen vedalaşıp telefonu kapattık.

Telefonu kapattığımın üzerinden ne kadar zaman geçti bilmiyordum. Ne içinde kalabiliyordum zamanın ne de büsbütün dışında. Evin içinde iki masum insan, bir katil oturuyorduk. Annem, annem gibiydi, babam da babam... Korktuğum kadar zor bir durumun içinde değildim. Eve girmeden sandığım gibi dışarıdan bakıldığında bir katil olduğum anlaşılmıyordu fakat asıl zor durum içimdeydi. İşlediğim cinayetin suçluluk duygusu sürekli içimden kulağıma bir şeyler fısıldıyordu. Bu gereksiz sufleler dikkatimi dağıtıyordu.

Annem tazelediği çaylarla birlikte odaya girdi. Evin yirmi üç senelik eşyalarını babasından kalan mirasla iki ay önce Kocaeli'ndeki öğrenci evimi döşerken yenileyebilmişti. Kuvvetle muhtemel bu eşyaları da bir o kadar sene kullanmak zorunda kalacağını düşünüyordu. Bu yüzden çayları dökmek için abartılı bir özenle önümüzdeki sehpalara koydu. Oturmadan kendi çayını eline aldı. Sonra tepsiyi yanındaki zigonun üzerine koydu. Çayından bir yudum aldı, bardağını elinde tuttuğu altlığın üzerine koyarken tek bir cümlesini duymak için yanıp tutuştuğum, konuyu açtı.

Onlar konuya girmeseler zaman öylece gelip geçirdi ve ben tek soru soramazdım çünkü artık paranoyak olmuştum. Havaalanında beni fark etmeyen polislerden nasıl kaçtıysam şimdi de sanki olay hakkında tek soru sorsam ailem cinayeti benim işlediğimi anlayacakmış gibi geliyordu. Kendimce dün gece mahallede işlenen cinayeti sıradan bir olay gibi algıladığım izlenimi oluşturmak istiyordum. Annem bir magazin olayı anlatır gibi meraklı ama heyecansız bir ses tonuyla söze başladı: “Senin ilkokul arkadaşın vardı ya hani dilsiz bir çocuk...” Cevap arayan gözlerle bakıyordu ki, babam, “Ahmet!” deyince, “He, evet o...” diye devam etti sözüne ve “Gece Hasan Amcaların bahçesinde, ismi lazım değil o şerefsizi öldürmüş” dedi.

Yaklaşık altı aydır ondan bahsederken adını anmıyorduk. “Biliyorum, telefonda babam söylemişti” deyip çok meraksız bir sesle “Sebeb neymiş?” diye sordum. Elimdeki çayı dökmekten korktum. Sehpanın üzerine bıraktım. Kalbim küt küt atıyordu, gözlerim zonkluyordu, kan beynimi patlatıp kafatasımdan çıkacak gibiydi. Babam lafa girdi. “Geçen kahvenin önünde kavga etmişler. Birkaç kere daha kavgalarını görenler olmuş. Ahmet gece içip içip adamın evini basıp olay çıkarıyormuş. Tabii çocuk dilsiz, kimse

neden olduğunu anlamıyormuş. O gece de o yana doğru gittiğini görenler varmış” dedi. Bir cümlelik sessizlikten sonra “Su testi su yolunda kırılır” diye ekledi. Annem “Nasıl canice öldürmüş ama! Önce öldürmüş sonra da cesedini yakmış!” dedi. Babam onu onaylayan bir cümle söyledi fakat onu duymadım bile. Sesler uğultuya dönüşmüştü yine. İçimde sanki kocaman bir boşluk oluştu. Bir soru içimdeki o boşlukta yankılandı:

“Yaktı demek!..”

Demek ki evin o simsiyah, isli görüntüsü bundandı. Bu soruyu onlara soramadım. O an yaptığım şeyin ne kadar iğrenç olduğunu, fakat hâlâ soğukkanlılıkla burada durup hiçbir şey olmamış gibi Ahmet’in işlemediği cinayetin detaylarını dinliyordum. Kendimden tiksinemeye başladım. Çok yorulduğumu söyleyip izin istedim. Cinayeti işlerken gördüğümü sandığım karaltının artık Ahmet olduğundan emindim. Hemen onunla konuşmam lazımdı. Fakat bunun şimdilik mümkünatı yoktu.

Yatağa kendimi attım. Sürekli annemin “cani” lafı kulaklarımda çınılıyordu. Yeni cani, katil kişiliğimle yüzleşiyordum. Cinayeti ben işlemiştim. O suçsuzdu ama o içeride ben dışarıdaydım. İnsanın vicdanı suçu işledikten sonra yargılamayı yapar ve sen cezayı çekmeye başlarsın. Normal bir insan için bu cezadan kaçış yoktur. Çünkü vicdan, gazı olan bir bebek gibidir. Gece herkes uyuduktan sonra çığlık çığlığa uyandırır seni ve onu susturamazsın. Şu an için içimi rahatlatan tek şey cinayeti onun üzerine benim yıkmış olmamamdı. Onunla konuşmadan hiçbir şey yapmamam gerektiğine kendimi inandırdım.

Sabaha kadar uyuyamadım. Gözlerimi kapattığım anda duvarlardan kanlar sızıp beni boğacak gibi oluyordu. Bütün geceyi it gibi titreyerek balkonda geçirdim. Sabah ezanıyla birlikte acım